

Adományok, adományok, adományok

Az Erdészcsillag Alapítvány Kuratóriuma 2010. szeptember 30-i ülésén tárgyalta a 2010. évi szociális segélykérelmeket. Az Alapítvány pályázati felhívására beérkezett 34 kérelemből a Kuratórium 4 főt 70 000.- Ft, 18 főt 40 000.- Ft és 10 főt 30 000.- Ft szociális segélyben részesített.

Az Országos Erdészeti Egyesület gyűjtést hirdetett az erdészeti szervezetek és szakemberek körében a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei árvízkárosultak segítése érdekében. Az adományozott

összeget az Erdészcsillag Alapítvány Kuratóriuma – a beérkezett segélykérelmek alapján – osztotta szét a kárt szenvedettek között (6 fő 50 000.- Ft, 14 fő 30 000.- Ft támogatásban részesült).

A legtöbb segélyezett Szendrőlád és Szendrő községben él, ezért a támogatásokat 2010. október 14-én, a helyszínen adta át részükre *Bak Julianna*, az Erdészcsillag Alapítvány Kuratórium tagja.

Köszönjük a támogatóknak – *Babiczi László, Bús Mária*, HM Kaszói Erdőgazdaság Zrt., *Jurecska Endre, Keresztes György*, Mecseki Erdészeti Zrt., *dr. Németh Csaba, Ormos Balázs, Ormos Balázsné, dr. Péti Miklós*, Pilisi Parkerdő Zrt., Szombathelyi Helyi Csoport kollektívája, *Szuper Józsefné*, Tanulmányi Erdőgazdaság Zrt., *Zsoldos Gábor*, és a nevét nyilvánosságra hozni nem kívánó támogatóknak is – a felajánlott összeget.

Gémesi József

az Erdészcsillag Alapítvány kuratóriumának elnöke

Felhívás

Az OEE Pápai Helyi Csoportja azonnal a kéréssel fordul a tagsághoz, hogy a Kolontár–Devecser településeket ért vörösiszap-áradatnak 10, a térségben lakó és jelentős kárt szenvedett erdőgazdasági dolgozókat és nyugdíjasokat adományaikkal segítsék, melyeket az OEE

10200830-32310126 sz.

bankszámlájára szíveskedjenek befizetni. Kérjük feltüntetni hogy: OEE tagok vörösiszap-károsultjai javára.

Futó Elemér (1939–2010)

Erdésztechnikusi végzettségét az 1958. évben szerezte. A Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatóság minden jogelődjénél dolgozott már. Természetvédelmi őr feladatát hivatásként fogta fel és feladatait mindig magas színvonalon végezte. A munkaidejét jelentősen meghaladó időt töltött el a védett természeti területek, különösen a Kis-Balaton őrzésével, feltárásával, fejlesztésével, illetve az idelátogató csoportok szakszerű kíséretével és tájékoztatásával. Munkájában következetesen érvényesítette a természetvédelmi érdekeket.

1973. május 15-től látott el szolgálatot a Kis-Balaton térségében. Természetvédelmi őrként több pozíciót is betöltött az évek során a régióban. 2003. óta őrkörület vezető természetvédelmi őrként tevékenykedett egészen 2006. szeptember 20-i nyugdíjba vonulásáig.

Mintaszerű faj- és élőhely-védelmi programokat bonyolított a tájegységben (pl. invazív fajok visszaszorítása, az északi pocok védelme). A térség kezelési folyamatainak és gazdálkodásának szervezésében kiemelkedően teljesített, és a tevékenységével hozzájárult a természeti értékek hosszú távú fennmaradásához. Odaadón segítette az Igazgatóság oktatási-ismeretterjesztési tevékenységét a térségben, rendszeresen előadásokat tartott és szakszemináriumokat bonyolított.

tott le. Jelentős munkát végzett az egykori Kis-Balaton Tájvédelmi Körzet területének bővítésének és a régió nemzeti parki védettségének megalapozásában, a természeti értékek felvételezésében. Számos cikk, kiadvány és könyv is őrzi munkásságának egyes részleteit.

Munkája elismeréseképpen 1990-ben Pro Natura Emlékérem, 2006-ban pedig Magyar Köztársasági Bronz Érdemkereszt kitüntetésekben részesült.

Kincs volt Futó Elemér, és evvel akkor szembesülünk majd a hétköznapokban, amikor kérdéseinkre nem kapjuk meg Tőle a biztos tudásunk alapuló választ.

Egész élete a Berekhez kötődik, melyről könyvében így ír:

„Őseim valamikor az 1700-as évek első felében Zalavárról költöztek Vörsre. Valami ismeretlen erő kötötte őket ehhez a vizes vidékhez, mert amikor lakóhelyet változtattak, a Kis-Balaton nyugati széléről átjöttek a keletre. Valami kemény elszántságot is átadtak... úgy éreztem, hogy ők, az őseim, a nagyszerű emberek hagyták rám ezt a vidéket, amit talán kötelességemmé tettek oda föntről, hogy védjem, tovább őrizzem az utánunk jövőeknek.”

Nagy álma akkor teljesült, amikor 1973-ban Bódy Jenő bácsi nyugdíjba ment és helyére őt nevezték ki a Kis-Balaton Természetvédelmi Terület vezetőjének, s ezzel kezdetét vette a közel 40 éves szolgálat.

Mint a tenyerét úgy ismerte a Berket, a gyakorlati megfigyeléseket a szakirodalmal buzgó olvasása tette teljessé. Tudása egyik fontos forrása volt az idős pásztor, pákász, halász, paraszt emberekkel való beszélgetés. Őszinte kíváncsisággal hallgatta őket, s a

beszélgetés során ők sorra megnyíltak, s egy letűnő világról meséltek, meséltek... Talán innen ered kiváló előadói képessége, jellegzetes testmozdulatai, s különleges szóhasználatai, melyekkel hangsúlyozta, színesítette előadásait.

Folyamatosan küzdött a természeti értékek védelme érdekében, hol az emberi ostobasággal szemben, hol maga a természeti elemek (tűz, árvíz) pusztító hatásainak megakadályozása érdekében.

A szabad ég alatt eltöltött természetvédelmi őrszolgálati évek edzették keménnyé jellemét. Ha kellett éjjel-nappal, szélben-fagyban, járta a területet, a Berek önkéntes rabszolgája volt és ezt Ő a legnagyobb alázattal végezte. Szolgálatának elismeréseként többször részesült kitüntetésben, a legutóbbi 2006-ban a Magyar Köztársaság Bronz Érdemkeresztje.

Egy alkalommal akaratom ellenére megbántottam: kértem, hogy számítalan ki nem vett szabadsága miatt pár hét pihenőt tartson. Azt a végtelen szomorúságot, amely kiült az arcára soha nem felejttem:

„Igazgató úr még beteg se nagyon voltam a 30 év alatt, szabadságot is csak a legszükségesebb esetben vettem ki, én két napnál többet nem bírok ki a Berek nélkül.”

Mégis e kemény és szívós embert három dolog először lelkiileg, aztán fizikailag megtört: először is unokája elvesztése, majd nyugdíjazása és végül a mások számára is leküzdhetetlen korral folytatott hősies küzdelem. Hogy milyen komoly harcot folytatott azt csak közvetlen hozzátartozói tudták, kívülállók alig vettek észre valamit.

Pedig voltak időszakok, amikor mindannyian reménykedtünk a teljes felépülésben.

Legutóbbi személyes találkozásunkkor, bár el-el csukló hangon folyt beszélgetésünk, mégis, ha a Berek sorsa került szóba, szemében ugyanaz a különös tűz égett, mint régen.

Én megértem a Jó Istent, hogy az Égi Bereknek is kell őrzője legyen, és ott is szükség van jó emberekre, de egy kis haladékok kaphattunk volna még.

De elhangzott az a hívó szó, amely minden földi marasztalásnál erősebb, s a napbarnított szélcserezett kezet körül fonják Bálint apró ujjacskaí és Ele bácsi mint igazi nagyapó mesébe kezd: tudod kis unokám, most Vörs határában a nádlevelek fázosan zizegnek, éjjelent hűvös szelek borzolják a tó tükrét, s hamarosan nagy csapatokban vonulnak délebbre a zajos nyári ludak...

Balogh László

Szircsák Ferenc (1923–2010)

B é l a p á t f a l v á n született, s az ottani gyönyörű erdős környezet adta az indítást a későbbi életét meghatározó erdészhivatáshoz. Középiskolai tanulmányai befejeztével már egyértelmű volt számára a jövő: Sopron, majd az erdő. 1947-ben szerezte meg erdőmérnöki diplomáját, majd mérnök-gyakornokként többek közt a Felvidéken is dolgozott, erősítve az alapokat a majdani hivatáshoz. Szakmai munkásságát a Bükk erdeiben kezdte, majd a Gödöllői Állami Erdő- és Vadgazdaság, a gödöllői

dombvidék lett az otthona. A szakmai kihívásoknak és az invitálásnak nem tudott ellenállni, így 1968-ban áthelyezték az MN Budapesti Erdő-, Vad- és Mezőgazdasághoz erdőművelési csoportvezetőnek. Számtalan új erdő őrzi és igazolja munkásságának eredményét Kaszóban, Bujákon, Süttön, Uzsán és Lovasberényben.

1972-től az OEE helyi csoportjának titkára volt egészen nyugdíjazásáig, 1983-ig.

Nyugdíjasként sem távolodott el az erdőtől, 1985-ig az erdőgazdaság szaktanácsadója, majd a Bükkben magánerdők kezelője volt.

Hosszantartó betegséget követően 87 éves korában érte a halál. Szűk családi és volt munkatársi körben búcsúztattuk az agárdi temetőben. Mi – volt munkatársai – és erdeink fái őrzik emlékét.

Bartucz László

Emlékek Páldy Gézaról

Színes egyéniség, mondhatom unikum volt. Olyan Hemingway-típus. Sok történetet tudnék róla mesélni... Kettőt el is mondok:

1962 júniusában felvételiztem Sopronba. Helyszűke (vagy piarista érettségim) miatt nem vettem fel. Lelkiállapotomat csak az tudta megérteni, aki már volt hasonló helyzetben. De nem adtam fel, így nem csoda, hogy mindent elkövettem annak érdekében, hogy erdészeti tudományokból mérnöki diplomát szerezzek. Ezért mindjárt jelentkeztem az NDK-ba a Drezda-tharandi egyetemre is.

A felvételi 1963 januárjában Gödöllőn volt. Már nem emlékszem, hányan voltunk. Talán úgy húszan. Emlékszem viszont arra, hogy a felvételizők között volt egy jókötésű, tőlem még egy fejjel magasabb legény is. (Ilyen lehetett Piedone ifjúkorában). Páldy Gézának hívták. Ő is az NDK-ba kívánt kijutni.

A felvételin mindössze néhány szót váltottunk, azután együtt utaztunk a HÉV-en vissza Budapestre. Sok mindenről beszélgettünk. Egyszer csak váratlanul ezt mondta: Ide figyelj! Engem előfelvétellel már felvettek Sopronba. Ha a németekhez is felvesznek, akkor neked adom a német helyemet!

Mindezt tökéletes természetességgel gondolta, mondta. Én meg ott helyben hasonló természetességgel gondoltam végig, hogy amikor megkapja a felvételt közlő levelet, hogyan hívja fel a Felvételi Bizottság Elnökét, és mondja neki: Professzor Úr! Nem élek ezzel a lehetőséggel, de a helyemet kérném odaadni a Bánó Lacinak!

Mindez kacagtató fantazmagória volt, de nem ez volt a lényeg. A lényeg a magatartásából sugárzó segítőkészség és szeretet volt... az a bizonyos Selmeci Szellem... mely manapság oly sokszor hiányzik...

* * *

A történetet nem tőle hallottam, csak róla és Simiről. Így elbeszélésem pontatlan is lehet, de hát a Mátyás királlyal kapcsolatos történetekkel is megesis az ilyesmi.

Simi – ha a nevét jól írom: Shimilis Yiorgu – Etiópiából érkezett Sopronba erdőmérnök-hallgatónak. Amolyan „etiópbarna”, másfél méter magas, kedélyes, jó humorú, szeretetre méltó fickó volt. Ha egy nemzetközi labdarúgó mérközésen legyőzték a magyar válogatottat, nála szomorúbb ember nem volt a kollégiumban. – Vesztettünk! Vesztettünk! – mondta szomorúan, és úgy csóválgatta a fejét, hogy az majdnem leesett a nyakáról.

Történetünk színhelye a Várkapu presszó volt. Időpont: egy hagyományos, alkoholgőzös éjszaka.

Simi – enyhén spiccesen – úgy ítélte meg, hogy a percekkel előtte felszedett kis pillangóját a szintén ott levő és szintén enyhén spicces Páldy Géza el akarja szeretni. Ezért harcias lélekkel odament Gézához, és rövid szóváltás után egy hatalmas pofont adott neki.

Gézára azonnal többen ráugrottak. Attól féltek, hogy ha Géza visszaüt, akkor Simiből őrlött kávépor lesz. Géza azonban nem ütött, csak nézett Simire, és jellegzetes köhécselésével tudatta, hogy az alkoholtól lelassultan mérlege-

li a helyzetet. Azután... csak ült tovább, de nem ütött vissza...

Másnap Gézát egy buzgó BM-es be-súgócska – aki feltehetően a helyszínen volt – feljelentette a rendőrségen. A feljelentés tárgya: Fajgyűlölő magatartás nyilvános helyen.

A rendőrség szokatlanul ésszerű magatartást tanúsított. Az ügyet átutalta az Egyetemre.

Káldy József professzornak, az akkori dékánnak kellett a renitens „fajgyűlöletet” rendbe tennie, és a bűnöst méltó büntetésben részesítenie. Az eljárás során Simi közölte a dékán úrral, hogy ha ebből az esetből Páldy Gézának baja lesz, akkor neki becsületbeli kötelessége, hogy otthagyja a soproni Alma Matert.

Káldy dékán úr döntött. Bölcsen. Páldy Gézát száz forint külön eljárási díjjal bírságolta meg. Amikor ezt Simi megtudta, ragaszkodott hozzá, hogy a felét ő fizesse, és ezzel szent lett a béke. Úgyisintén 50-50% arányban fizették azt a számlát is, amely a dolgok illeténi való alakulása miatt érzett örömlükben egy kocsmában fogyasztott alkohollal mennyiség ellentételeképpen a főúr számláján volt látható.

Történekm ma ilyen szép dolgok??

Bánó László

* * *

Gézi, a rapsic

Nagyon jó barátom volt. Valószínűleg a szabadságvágy kötött össze bennünket. A kötelék haláláig megmaradt. Talán a vadászat volt, amiben lélekben nem egyeztünk. Engem, a „széplelkű farizeust” mindig taszított az élet elvételésének gondolata, de szívesen ücsörögtem vele a kora nyári langy estéken őzre, disznóra várva a magasleseken, és még szívesebben főztem a különféle vadhúsból ezt-azt. No meg örömmel tettem